

ZPRAVODAJ MĚSTYSE STÁDLEC

PRO OBCE HÁJKY, KŘÍDA, SLAVŇOVICE, STÁDLEC A STARÉ SEDLO

1/2024

LEDEN 2024

15. ROČNÍK

Periodikum vydáváno a šířeno prostřednictvím internetu!

Vážení a milí spoluobčané, sousedé, přátelé.

Je před námi v tomto roce nespočet akcí, které se pro Vás pokoušíme se členkami výboru zajistit, stejně jako spolky, které se podílejí na společenském životě v naší obci.

Nejen pro děti, ale i pro všechny dospělé obyvatele městyse Stádlec a ostatních obcí, jsme zajistili 17.února 2024 volnou bezplatnou hodinu od 14:45 do 15:45 hod. na Táborském zimním stadionu ...vezměte si brusle a přijďte si s námi zabruslit :).

Jednou z dalších očekávaných akcí, na kterou bych Vás ráda pozvala, je již tradiční ples městyse, který se bude konat 23.března 2024 ve Stádlecké restauraci. Předprodej vstupenek bude zahájen od 5.února 2024 na úřadu městyse Stádlec.

Radostnou událostí je vítání občánků, kde jsme v loňském roce přivítali 1 holčičku a 1 kloučka a těšíme se na další, které přivítáme společně s jejich rodinami v roce letošním.

Jana Andrášová
předsedkyně sociálního výboru

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V lednu oslavili svá životní jubilea tito spoluobčané:

❖ Jarmila Samcová - Stádlec	84 let
❖ Vladimír Zaťko - Křída	67 let
❖ Miroslav Hořejší - Hájký	66 let
❖ Růžena Fuková - Křída	83 let
❖ Danuška Fuková - Slavňovice	78 let
❖ Stanislava Podsedníková - Stádlec	72 let
❖ Jaroslava Jírovcová - Stádlec	71 let

Všem oslavencům
srdečně
blahopřejeme!

NAPSALI NÁM

TJ SOKOL STÁDLEC

Zimní fotbalová příprava mládeže pokračuje zimní ligou v Chýnově, kdy přípravy a mladší žáci mají odehrané tři kola v základních skupinách a poslední čtvrtý víkend se bude hrát o umístění. Děti pravidelně trénují 2x týdně v tělocvičně v Opařanech, v Dražicích nebo na umělém trávníku v Řepči. Starší žáci a dorost trénují také pravidelně v Bechyni.

V sobotu 20. ledna se uskutečnil v novodobé historii TJ Sokola Stádlec první sportovní ples. K

poslechu a tanci hrála kapela MIDI. Děkujeme všem, kteří na ples přišli v hojném počtu a věříme, že se líbil i kulturní program. Spartakiádní estrádu s fotbalisty nacvičila Hanka Benešová, které tímto děkujeme, v čele se zkušenými harcovníky Honzou Kodadem a Mílou Jírovcem. I přes technické problémy jsme číslo zdárně dokončili a těšíme se na příští rok, kdy bychom rádi akci zopakovali.

Text: Vítá Kouba, foto: Dita Jírovcová

PLES SDH Stádlec a Slavňovice

Poslední lednovou sobotu již tradičně pořádali ples dobrovolní hasiči Stádlec a Slavňovice. O příjemnou zábavu se postarala kapela Pitt BAND. I přesto, že ples proběhl v komornějším počtu, věříme, že zúčastněným se zde líbilo a užili si spoustu zábavy.

Děkujeme všem sponzorům a členům hasičů, kteří se zapojili do příprav.

Text: Dita Jírovcová, foto: Petr Kyrian

MŠ A ZŠ STÁDLEC SLOVEM I OBRAZEM

A máme tu zase nový rok, pomalu si zvykáme na číslovku 2024. V mateřince se opět objevilo divadélko a to 11. ledna – tentokrát s pohádkou Vodníček Paleček. Od 10. ledna se rozběhl Klub předškoláků, který je zaměřen na pravidelnou přípravu na přechod do první třídy školy. Průběžně také probíhají individuální třídní schůzky pro rodiče předškoláků. A protože je zima, konal se opět den věnovaný jedné barvě, a to Den bílý (17. ledna). A co plánujeme? Na března den otevřených dveří v MŠ a ZŠ Stádlec v dopoledních hodinách, kdy bude možnost podívat se, jak probíhají činnosti v MŠ a jak se vyučuje na naší malotřídce.

A co ve škole? Po delší době byl leden bez velké nemocnosti žáků, a tak se učivo dohánělo, opakovalo a ověřovaly znalosti. Pololetí se blíží a je tak čas si poopravit známky na vysvědčení. Pomalu plánujeme druhé pololetí – projektové dny, divadlo, školní výlet, účast na Letní olympiádě dětí a mládeže / jako diváci/, která kromě Č. Budějovic bude částečně probíhat i v Táboře. Dnes zmíníme bohatou činnost školní družiny. Odpolední aktivity jsou pravidelně zaměřeny tematicky, kdy si z velké části činnosti, hry, soutěže a program organizují děti pod vedením vychovatelky Lenky Vlachové ve spolupráci s třídní učitelkou. A tak jen malá ukázka: Kočičí den, Den Emiček, Plyšáková soutěž, Den páťaček, Hra na vlak, Veverčí den, Den klobouků,.... Činnost družiny byla zaměřena také na výrobu krmení pro ptáčky, seznámení se s životem ptactva, druhovou pestrostí a pozorováním dalekohledem. Zájemci, kteří se věnují hře na klávesy, mohou využít i klávesy školní a potrénovat před další lekcí / soukromá výuka, ZUŠ /.

Na 28. února od 17 hodin připravujeme den otevřených dveří v ZŠ a MŠ Stádlec. Akce je určena pro širokou veřejnost, kterou zajímá, jak se učilo na naší škole. Plánována je beseda s bývalými žáky školy ve Stádlci. Obracíme se tedy na bývalé žáky školy, případně i pracovníky ZŠ i MŠ, kteří by společně s námi zavzpomínali, jaké to tehdy bylo.

Pojďte společně posedět a podělit se o své zážitky a vzpomínky. Zároveň přivítáme jakékoliv materiály – učebnice, žákovské knížky, sešity atp. na doplnění. Rádi bychom doplnili naše posezení i o projekci dobových fotografií. Pokud se s námi chcete podělit o vzpomínky, doneste fotografie ke krátkodobému zapůjčení a naskenování do pátku 16. února 2024 do ZŠ Stádlec.

A na závěr informace k pololetním a jarním prázdninám. Pololetní prázdniny jsou vyhlášeny na pátek 2.2. 2024, vysvědčení se vydává ve středu 31. ledna. Jarní prázdniny pro okres Tábor jsou vypsány na 4.3. až 10.3.2024. V době prázdnin bude MŠ Stádlec mimo provoz.

Text: V. Doležal, Foto : V. Doležal, P.Véle, Z. Kovářová

NA CO SE MŮŽEME TĚŠIT?

- ❖ 17.2.2024 od 14:45 – 15:45 hod. – bruslení pro občany obcí městyse – Zimní stadion Tábor – vstup zdarma
- ❖ 17.2.2024 od 20:00 hod. – Šipkařský ples pořádá DC Lokomotiva a Želvy Stádlec – Stádlecká restaurace – hraje kapela POHODA TEAM
- ❖ 24.2.2024 od 12:00 hod. – Masopustní veselice Stádlec
- ❖ 23.3.2024 – Ples městyse Stádlec – Stádlecká restaurace. Vstupenky budou k prodeji na úřadě městyse od 5. února 2024.

Pohoda Team

Šipkařský ples - Stádlec
17.2. 2024

www.pohodateam.eu info@pohodateam.eu

MASOPUST STÁDLEC

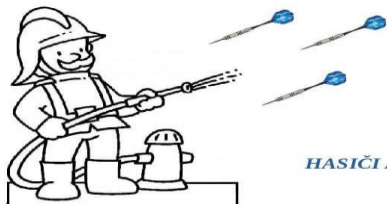
24.2.2024

12:00-12:50 SRAZ MASEK VE STÁDLECKÉ HOSPODĚ

12:50-13:00 ŘAZENÍ A FOCENÍ MASEK PŘED HOSPODOU

OD 13:00 MASPOPUSTNÍ PRŮVOD MĚSTYSEM ZA DOPROVODU ŽIVÉ HUDBY

**VEČER POSEZENÍ V HOSPODĚ
HASIČI A ŠIPKAŘI ZE STÁDLECE ZVOU VŠECHNY MASKY DO PRŮVODU!**

INFORMACE OBCE

SOUHLAS SE ZVEŘEJNĚNÍM JUBILANTA

Každým rokem nám přibývají noví oslavenci v našich obcích a rádi bychom se o tuto skutečnost podělili s ostatními. Proto bychom touto cestou rádi požádali nové oslavence o udělení souhlasu se zveřejněním jejich údajů z důvodu gratulace v našem zpravodaji a zároveň i v pořadu Českého rozhlasu České Budějovice. Pokud máte o toto zájem, prosíme o vyplnění níže uvedeného souhlasu a odevzdání na úřadu městyse. Předem Vám velice děkujeme,

-----zde odštíhnout-----

Souhlas se zveřejněním osobních údajů jubilanta

Udělují městyse Stádlec souhlas se zveřejněním osobních údajů nebo údajů zastoupené osoby v rozsahu

- jméno, příjmení a titul:
- den, měsíc a rok narození :
- adresu :

k účelu ocenění významné životní události zveřejněním ve Stádleckém zpravodaji, na internetových stránkách a v rozhlase a to kdykoliv při příležitosti narozenin či výročí.

Zaškněte v případě souhlasu se zveřejněním jména, příjmení a jubilea po dosažení věku 60 let a více v rozhlasovém pořadu Českého rozhlasu České Budějovice - Pisničky na přání.

Jméno, příjmení a podpis toho, kdo dává souhlas

.....

V.....

dne :

Informace o ochraně osobních údajů. Udělený souhlas lze kdykoliv odvolat písemným sdělením městyse na adresu městyse Stádlec, Stádlec 150, 391 62, email: info@stadlec.eu, datová schránka : p43jdx

POJĎME SI PŘIPOMENOUT TROCHU HISTORIE

Ve čtvrtém vyprávění navštívíme starý hrad Helfenburk. Dobře zachovaný je obranný systém soustavy dělových a obranných bašt. Součástí zříceniny jsou i zbytky rozlehlého paláce. V roce 1355 král Karel IV. povolil bratrům z Rožmberka vystavět hrad na vrchu Malošín. Po smrti posledního z bratrů se hrad stal na čas majetkem Jana z Lobkovic. Roku 1503 se vrací do rukou Rožmberků. V roce 1593 prodal vladař Petr Vok celé panství s pustým hradem prachatické obci za 20 tisíc kop českých grošů. Později přešel hrad do rukou Schwarzenbergů. Vypráví se, že v podzemí byl ukrytý poklad hlídáný ďáblem v přestrojení za černého havrana, a kde je poklad, tam je i hledač pokladů. Tím byl soused Špánek z Kojčína. Místo objevil jednou na Velký pátek, neboť to poklady pláčou a chtějí na světlo. Špánek vypáčil motykou kámen, ale místo pokladu svítí divoké oči skřeta, který hlídá svět pod zemí. Soused zahodil motyku a pádil chodbou z hradu pryč a už se nikdy neodvážil vstoupit do zřícenin starého hradu. Jiná legenda vypráví o tom, že se hradu kdysi zmocnily opice, které odsud podnikaly loupežné výpravy a staly se postrachem širokého okolí.

Dudáku Jírovi

Kterak za noci kočkám k tanci vyhrával a jakou bohatou odměnu si za to vysloužil

Mezi Bavorovem a Volyní se táhne lesnaté pohoří Mláka a na jednom jeho konci stojí na příkrém kopci zříceniny hradu Helfenburku. Říkalo se o něm, že prý tam straší divoký muž a hlídá zlaté poklady. Když to slyšel dudák Jíra z Předslavic, hrozně se těm babským povídkám smál. „Lidičky, kampak na ty povídky chodíte? Co já už se kolem nachodil ve dne i v noci, ale nikdy jsem tam žádné strašidlo nepotkal.“ Jeho žena mu hned vskočila do řeči a před sousedkami co u nich draly peří, mu pěkně vyčínila. „Kdybys Ty nebyl takový nezaboh a budižkníchemu, moudrým lidem by ses

neposmíval. Ty nikomu nevěříš, ani snad pánu bohu. Pořád jenom toho kozla mačkáš pod paží, ani doma nedáš s tou muzikou pokoje a k pořádné práci Tě musím honit.“ Sousedky seděly na lavici jako pěny a byly zvědavé, co dudák ženě řekne. Jíra ale sebral čepici a byl jedna dvě za dveřmi. Dávno už si odvykl se ženou se hádat. Stejně to k ničemu nevedlo. Mezi lidmi po hospodách mu bývalo veseleji. Jeden řekl to a druhý ono, ale jeho žena se celý den jenom zlobila a hubovala. Jíra ani nevěděl, co by jí řekl, aby mu zase něco nevyčítala. Jednoho dne si odkudsi přinesl v měchu kocoura. Když ho ve světnici vypustil, bylo zle. „Kdes toho čerta sebral? Já takové zvíře nechci ve stavení ani vidět. Hned ho vezmi a odnes tam, kdes ho vzal. Jen se podívej, jak se ježí a koulí očima. Jestli ho nevyneseš, sama ho z chalupy vyhodím!“ křičela žena. „Ani na něho nesáhneš!“ rázně řekl Jíra. „Toho kocoura jsem si přinesl pro svoje potěšení, abych si měl doma s kým povídat. Jestli ho uhodíš, tak uvidíš, jakou mám pádnou ruku.“ Žena se přece jenom zalekla, protože ji nikdy Jíra ještě neuhodil a neřekl křivého slova. Černého kocoura si nevšimla, ale také mu nedala nikdy žrát. Jíra mu dával vždycky kousek ze svého a potom kocour zalezl na pec, kde celý den vospával. Myši si nikdy nevšiml, mohly kolem něho poskakovat, jak chtěly. Když byl dudák Jíra dlouho ve světě, kocour se obvykle někam ztratil a přišel zpátky vždycky včas, zrovna když Jíra vcházel do dveří. Hned se mu začal točit kolem nohou a pěkně pomroukával, lísal se k němu. Až si toho žena všimla: „Ten Tvůj kocour jistě chodí někam do čar.“

Jak vyjdeš z domu, zmizí a nikde ho nemohu najít. Však počkej, ještě nám přinese do stavení nějaké neštěstí a Ty budeš litovat, žes ho krmil.“ Jíra pohladil kocoura, pak ho vzal k sobě na klín. „Dej už pokoj s těmi nářky!“ odbyl ženu. „Chleba Ti neužívá a práci taky nepřidělá. Já se s ním rád rozdělím o všechno. Ten mi alespoň nikdy nepoví křivého slova a vděčný je za každé pohlazení.“ A tak byl kocour ve stavení svým pánem. Po světnici si vykračoval, kdy se mu zachtělo. Na peci vyspával, jak se mu líbilo. Toulal se po nocích bůhví kde a vracel se spokojeně domů do chalupy, kdy ho napadlo.

Jednou byla v Bavorově zase veliká muzika a dudák Jíra tam vyhrával dlouho do noci. Penízky se mu pěkně sypaly, až jich měl plný opasek. Když se pak zvedal k odchodu, bylo už něco k půlnoci a hospodský mu na cestu ještě nalil lahvičku kmínky. „Měl bys tu zůstat do rána, Jíro!“ povídal mu. „Já Ti ustelu na komoře a vyspíš se jako v ráji.“ ...Kdepak, sousede!“ bránil se Jíra. „Už jsem nebyl dva dny doma. Žena mi kocoura nenakrmí a beze mne by chcipl hlady.“ „Kvůli kocourovi bych domů nespěchal,“ smál se mu hospodský. „Jestli běžíš ještě někam za děvčetem, to je jiná. Já to na Tebe nepovím.“ Jíra se dušoval, že je v tom jen ten černý kocour, a potom rázně vykročil z hospody. Nohy se mu trochu pletly, ale na to už byl zvyklý, když někde přebíral. Pak si to namířil domů nejkratší cestou, rovnou kolem Helfenburka, aby byl co nejdříve v posteli. Dudy měl přes rameno a límec si ohrnul až na uši, beranici nasadil pěkně do čela. Vykračoval zostra, jako by cestu ukrajoval. Tu najednou se objevilo pod hradem proti němu světélko a stále se blížilo. Jíra nebyl žádná baba. Ani ho nenapadlo, že by se měl bát. Jen v duchu přemýšlel, kdo tudy v noci tak pozdě jde. Ze tmy se vynořil cizí mužský s rozžatou lucernou a povídá: „Dudáku, chceš si vydělat nějaké peníze?“ Jíra se zastavil a protřel si oči. Jak mu to světlo svítilo do obličeje, moc toho kolem sebe neviděl. A když se ho ten mužský zase ptal, odpověděl mu zvesela: „I to víš, že chci. A kdo by také nechtěl, to by byl pěkný hlupák.“ „Tak pojď se mnou, dudáku! A zahřej mým hostům k tanci! Do rána je ještě daleko a domů máš odtud stejně coby skok.“ „Skok neskok, k muzice vždycky rád běžím!“ vychloubal se dudák. Cizí mužský se ho na nic nevyptával a vykročil cestou vzhůru k hradu. Jíra přehodil dudy z jednoho ramene na druhé. V hlavě měl pořádně nakoupeno a ta kmínka mu ještě dodala. Pořád si jenom nemohl vzpomenout, kde toho mužského už viděl. Měl vysoké boty až ke kolenům a klobouk jako nějaký Švéda. Kabát také neměl nejhorší. Trochu mu vrtalo hlavou, proč si takový pán nepošle pro dudáka sluhu. Když došli k hradní bráně, Jíra koukal kolem sebe jako Janek. Všude bylo plno světla a lidu. Hrad byl z gruntu nový a po zříceninách ani památky. Sloužící běhali sem a tam, jako u císařského dvora. „Dudáku, sedni si tuhle na ten stůl, ať je Tě odevšad dobře slyšet. A hřej, dokud budeš moci!“ poručil mu ten cizí mužský. „Páni budou sami platit muziku. Pokud budou platit, nedej se ničím z muziky vyrušit. Dnes si můžeš vydělat pěkné peníze.“ Dudák se nenechal pobízet, spustil hned kalamajku a za ní obkročák, potom rejnovačku. A to Vám byla mela. Páni v přemovaných kabátcích, dámy v samém hedvábí a krajkách se pustili do tance. Nic nedbali, že tancují na hradním kamenitém nádvoří, a ne v panské komnatě. Po každém kousku přišel k Jírovi jeden pán a dal mu zlatý dukát. Jíra měl z toho oči navrch hlavy. Uctivě mu poděkoval a honem vyhrával dál písničku za písničkou, aby se jim dobře tancovalo. Když těch dukátů byla pěkná hromada, schoval je dudák za košili a položil vedle sebe beranici. Brzy byla i ta plná a panstvu se pořád chtělo tancovat. „To je jiná muzika než v hospodě,“ pochvaloval si v duchu Jíra. „Tihle páni jako by měli střevíce z čertovy kůže, ani je nohy nebolí.“ Bylo už dávno po půlnoci, ale dudák necítil žádnou únavu. Hlavu měl už jasnou a písničky se mu jen sypaly. Na východě začínalo nebe pomalu blednout, když se zahleděl jednomu pánovi do očí a zdálo se mu, že se pod tím panským kloboukem zableskly kočičí oči. Koukl honem po jeho dámě a tu viděl, že jí z krajkového rukávu trčí strakatá kočičí packa. A tam tomu z kalhot zase kočičí ocásek a té druhé spadly střevíce z kočičích nohou. Jíra byl u vytržení. „I prachmilion! To je pěkná šlamastika, Jíro! Jakpak se Ty z toho dostaneš?“ V beranici peněz pořád ještě přibývalo. Každý z těch kocourů musel mít u sebe velký váček peněz, když tak dobře platili. A bylo škoda nechat té vydařené muziky. Jak se tak Jíra kolem sebe rozhlížel, najednou uviděl uprostřed kola statného černého macka, právě takového, jakého měl doma. Od té chvíle z něho nespustil oči a pořád jenom uvažoval, jestli je to jeho kocour nebo ne. Právě se točil kolem s jednou mladou mourovatou kočkou a poskakoval na dvou nohách jako tajtrlík. I ty neřáde!“ zašeptal Jíra. „Až přijdeš domů, já Ti pěkně kožich vypráším. Proto Ty vyspáváš pořád na peci a nechceš myši chytat.“ Černý kocour se po něm podíval a Jíra věřil, že mu rozuměl, protože zničehonic nechal mourovatou kočku stát uprostřed kola a utíkal pryč. Ostatní kocouři spustili křik, že ještě nezapltil, a nechtěli ho pustit. On se však dral

mermomocí z kola ven. Byla z toho veliká pranice, až chlupy lítaly. „I podívejme se! Tak já Tě doma živím zadarmo a Ty bys mi ani muziku nezaplátil?“ dopálil se Jíra, když to viděl, a začal křičet na kocoury: „Jen ho perte! Jen mu dejte!“ Jak se hlasitě rozkřikl, světlo kolem pohaslo a byla skoro tma. Jenom kočky a kocouři vřeštěli a prali se. Leckterá drápla i Jíru, proto honem nechal muziky, sebral beranici s dukáty a běžel popaměti z brány ven. Ale ta kočičí sebranka se za ním rozběhla, drala z něho kabát a nohavice. Ječeli jako sto čertů, až Jírovi zaléhaly uši. K tomu všemu se před bránou objevil černý macek a skočil mu pod nohy. Jíra udělal kotrmelec, až se mu v hlavě zajiskřilo, a dál už nic nevěděl. Když se chudák probudil, ležel u cesty pod hradem a hlava mu brněla. Podíval se po sobě a viděl, že má šaty, jako když ho trním protáhne. Dudy byly ale v pořádku. „Takovou muziku jsem v životě neviděl,“ povzdechl si, když se sbíral ze země. „Celý jsem rozlámaný, ruce a nohy necítím. Ale kdepak mám beranici?“ Chvilí hledal kolem dokola, než ji našel schovanou pod dudami. Byla plná peněz. Jíra se hned vzpamatoval. Za košilí jich bylo také dost, i v koženém opasku. „Dobře mi zaplatili, to se musí nechat,“ pochvaloval si Jíra. „Ani se mi věřit nechce, že to všechno byla pravda. Jak jen chytnu toho černého macka, tak mu napráskám, co se do něho vejde. Stejně si nic jiného ten čert nezaslouží.“ A šel pomalu domů. Zlaťáky ho tížily, a taky se mu ani nechtělo. Stejně musel do chalupy vklouznout tajně humnem, aby ho nikdo neviděl. Žena byla sama doma, a když Jíru uviděla, spráskla ruce. Ale ještě ani nestačila pusu otevřít, Jíra spustil: „Kdepak je ten náš kocour?“ „Copak já vím? Asi se zase někde toulá. Jaký pán, takový krám. Jeden se toulá po hospodách a druhý lítá po všech dáblech. Dávno jsem Ti povídala, abys toho čerchmanta vyhnal. Ale Ty ne! Ty máš svou hlavu! Teď mi ale napřed pověz, kde ses tak zřídil? Že se, Jíro, nestydíš!“ „Dej mi s tím křikem pokoj! Hlava mne bolí jako střep,“ okřikl ženu Jíra. „A toho kocoura už také nechci ani vidět, stejně je tím vším vinen jenom on.“ „Co to blábolíš, Jíro? Jde asi na Tebe horkost. Hned si jdi lehnout do postele! Já Ti odestelu,“ řekla žena ustaraně. Potom šla navařit plný hrnek nějakého koření, aby se muž vypotil. Jíra poslušně vlezl do postele, ale ty dukáty ho pod košilí tlačily. Nezbylo mu, než aby je ze sebe vytřepal! Když to žena viděla, honem je sbírala do zástěry a potom dala do nového džbánu. „Jíro, kdes ty peníze vzal?“ ptala se ho opatrně, aby ho znovu nerozzlobila. „Kdeby, poctivě jsem je vydělal při muzice. Jen se neboj, nejsou kradené. Ale teď mi už dej pokoj, musím se vyspat.“ Žena ho ještě přikryla kožichem a potom chodila kolem postele po špičkách. Nikdo se ale nedověděla, jak to všechno bylo. Jíra nikomu neřekl, jak přišel k tolika penězům a co ho na Helfenburku potkalo. Od té doby věřil, že tam straší, a víckrát na hradě nebyl. Černý kocour se domů nikdy nevrátil. Možná že obchází kolem zřícenin dodnes a občas strojí muziku.

Použitá literatura: Ve stínu.cz, Z českých a moravských hradů

Ivana Majerová
předsedkyně kulturního výboru

Kontakty na úřad městyse a příspěvky na web: obec.stadlec@seznam.cz, info@stadlec.eu, tel. 380 123 991
Webové stránky městyse: www.stadlec.eu
Městys Stádlec i na Facebooku: <https://www.facebook.com/MestysStadlec/>
Kontakty na starostu městyse: starosta@stadlec.eu, tel. 606 300 313, 380 123 990
Webové stránky Základní školy a mateřské školy: <http://zmsstadlec.webnode.cz>